

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.344/2025/4/II.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda, ügyvédi iroda1 címe

(ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd)

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Schiffer és Társai Ügyvédi Iroda, ügyvédi iroda2 címe

(ügyintéző: dr. Schiffer András ügyvéd)

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 33.P.20.091/2025/16.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (18. és 20. sorszám), alperes (17. sorszám)

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes javára az Alapítvány (Alapítvány címe) által fizetendő perköltség összegét 307.500 (háromszázhetezer-ötszáz) forint + áfa összeggel felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az Alapítványt, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 245.000 (kétszáznegyvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

A további 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében az ott meghatározott módon és időben helyreigazításra kötelezte az alperest az alábbi szövegezéssel,

„Helyreigazítás: felperes művész2el kapcsolatban:

A 2024. november 27. napján megjelent »cikk címe« című cikk címében és bevezetőjében valótlanul állítottuk, hogy néhai egyéb érdekelt1 művész 15 éves volt, amikor megismerkedtek felperes művész2el és a szeretője lett.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az Alapítványt, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 forint perköltséget.

Úgy rendelkezett, hogy a felek ezt meghaladóan a költségeket maguk viseljék.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak az állami adó- és vámhatóság illeték bevételi számlájára 15.750 forint meg nem fizetett kereseti illetéket.

Megállapította továbbá, hogy a fennmaradó 15.750 forint meg nem fizetett kereseti illeték az állam terhén marad.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1) bekezdését, 496. § (1) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1)-(3) bekezdését, 10. §-át, 12. § (1), (2) bekezdéseit, az Alaptörvény IX. cikk (1)-(3) bekezdéseit, PK 12., 13., 14. és 15. számú állásfoglalásait. Hivatkozott továbbá az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB, 36/1994. (VI. 24.) AB határozataiban foglaltakra.

Azt állapította meg, hogy az alperesi cikkben megjelentek tényállításnak, részben véleménynyilvánításnak tekintendők, mivel az, hogy egyéb érdekelt1 hány éves volt, amikor megismerkedett a felperessel és a szeretője lett, valamint a felperes állításai szerint 18. születésnapján ismerkedtek meg, bizonyítható tényállítások.

Ismertette a perben meghallgatott tanú1, tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú7 és egyéb érdekelt2 tanúvallomásait.

A rendelkezésre álló bizonyítékokat számba véve és azokat értékelve, az alapvető megállapítása az volt, hogy a felperes által kifogásolt közlemény tartalmát az alperes nem tudta igazolni.

tanú7 tanúvallomását ellentmondásosnak minősítette azzal kapcsolatosan, hogy egyrészt azt nyilatkozta, hogy 2000-ben egy telefonbeszélgetés alkalmával a felperes volt az, aki azt mondta, hogy „a fiamat adja, aki mondta, hogy meleg”. Később pedig azt nyilatkozta, hogy néhai egyéb érdekelt1 csak később mesélte el számára a felperessel való kapcsolatát. egyéb érdekelt2 vallomását értékelve arra tért ki, hogy ő is csak utóbb tudta meg a testvér és a felperes kapcsolatát, amikor az már nagykorú volt, és azt is hozzátette, hogy az édesanyja is

csak akkor tudott erről, amikor az egyéb érdekelt¹ ezt már nagykorúként elmondta neki.

tanú⁶ vallomását értékelve azt állapította meg, hogy a tanú konkrétumokat, konkrét történeteket nem tudott feleleveníteni, csak általánosságban mondta el a vallomásában a néhai és a felperes kapcsolatára vonatkozó állításait. Az általa elmondottak nem igazolták a történések időpontját, a tanú egyes események tekintetében saját elmondása szerint az évszámokra se mindig emlékezett.

Kifejtette, hogy tanú⁶ vallomását az alperes a néhai nevelőanyja és annak lánya, vagyis egyéb érdekelt¹ mostohatestvérének vallomásával kívánta alátámasztani. Ezzel összefüggésben is kitért arra, hogy a témában történő tudomásszerzéseket a tanúk a néhaitól származtatták, annak nagykorúsága idejéből.

Mindezekkel szemben a felperes által meghallgatni kért tanúk közül egyéb érdekelt⁸ úgy nyilatkozott, hogy a felperes és a néhai az utóbbi 18. születésnapjában ismerkedtek meg, míg tanú³ azt vallotta, hogy a felperestől tudja azt, hogy a néhai születésnapjában ismerkedtek meg. tanú⁵ tanú is arról számolt be, hogy egy szórakozóhelyen ismerkedtek meg, ezentúl más konkrétumra nem emlékezett. Azt azonban elmondta, hogy akkor ismerkedtek meg, amikor egyéb érdekelt¹ a Egyetemre került. Az egyetem első három félévében voltak együtt és azt is hozzátette, hogy ekkor már nagykorú volt. Ezt az elsőfokú bíróság ellentmondásosnak minősítette, mivel a néhai hozzávetőlegesen 12 éves korában került az iskolába, így az nem lehet egyszerre igaz, hogy akkor ismerkedtek meg, amikor bekerült, és az, hogy már nagykorú volt, mivel oda kiskorúként került.

Figyelemmel volt arra is, hogy egyéb érdekelt⁸ és tanú⁵ egyezően adták elő, hogy művész¹ egyiküknek sem beszélt a családjáról. Azt megerősítették, hogy családtagokkal nem volt felhőtlen a viszonya.

tanú⁷ és egyéb érdekelt² vallomásait kétséget kizáró igazoló tartalmának nem fogadta el és tanú⁶ vallomása sem támasztotta alá az ő vallomásukat, ezért ezek együttesen sem igazolták a cikkből kifogásolt tartalmat.

Tekintettel arra, hogy a felperes a valóság közzétételét is kérte, azonban az abban foglaltakat a felperesi tanúk sem tudták kétséget kizáróan igazolni, miszerint a felperes és a néhai, az utóbbi 18. születésnapján ismerkedtek meg és azt sem, hogy konkrétan másfél évig éltek együtt. Ezen túlmenően figyelemmel volt arra is, hogy a bírósági gyakorlat szerint a valóság helyreigazításban való szerepeltetése akkor indokolt, ha az a közlés valótlan tartalmának megértéséhez, értelmezéséhez szükséges.

Mindkét fél által hivatkozott portál¹-n megjelent írás alapján azt rögzítette, hogy a felek érveléseit nem osztotta, mert az írás túlzóan megfogalmazott volta miatt kellő bizonyító erővel nem rendelkezett. Mindezekre tekintettel a való tények helyreigazító közleményben való feltüntetése vonatkozásában a keresetet elutasította. Mivel a cikkben megjelentek valóságtartalmát az alperes megfelelően nem tudta bizonyítani, a felperes keresetét részben alaposnak találta és helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte az alperest a főoldalon való 24 órás közzététel elrendelése mellett.

Az alperesnek egyéb érdekelt¹¹ tanúk¹enti meghallgatására való bizonyítási indítványát elutasította, mivel ezt már az alperes a perfelvétel során is előterjeszthette volna.

A felek pernyertességét és pervesztességét azonosnak minősítette. A tanú díjakon túlmenő perköltség igényekről úgy rendelkezett, hogy azokat a felek maguk viseljék. A le nem rótt kereseti illeték viseléséről úgy rendelkezett, hogy azt fele részben a felperes, illetve az alperes illetékmentességére tekintettel azt az állam viseli.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az alperes is fellebbezést nyújtottak be.

[3] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a helyreigazító közleményben a valóság közlésére, valamint az elsőfokú perköltségének megfizetésére, 615.000 forint + áfa összeg, illetőleg a másodfokú költségeinek megfizetésére is kérte kötelezni az alperest.

Álláspontja szerint a meghallgatott tanúk közül többen, így egyéb érdekelt⁸, tanú³, tanú⁴ és tanú⁵ is megerősítették azt, hogy egyéb érdekelt¹ nagykorú volt már akkor, amikor megismerkedett a felperessel.

Az elsőfokú bíróságnak tanú⁵ tanúvallomásának ellentmondásosságával összefüggésben utalt arra, hogy a Egyetem honlapján foglaltakból egyértelműen kiderül az, hogy 12 éves korukban felvett növendékek a 6 előkészítő évfolyam sikeres teljesítését követően felvételt nyernek a klasszikus művész szakirányú egyetemi alapképzésre, melynek végén művész diplomát kapnak. Az előkészítő évfolyamra járó 18 év alatti művészl^{ok} nem egyetemisták, hanem az egyetem melletti Gimnázium növendékei. Álláspontja szerint helytelen következtetést vont le az elsőfokú bíróság tanú⁵ tanúvallomásának ellentmondásos jellegével kapcsolatban. Néhai egyéb érdekelt¹ 18 éves volt, amikor felvételt nyert a művészeti egyetem egyetemi szintű képzésére és tanú⁵ szerint ekkor ismerkedett meg a felperessel, akivel másfél évig tartott a kapcsolata.

A valóság közlésével összefüggésben előadta, hogy az általa valóságként közölni kért tények jelen esetben annak megértését szolgálják, hogy egyéb érdekelt¹ nagykorú volt a felperessel való megismerkedésekor.

Mivel a felperesi tanúk vallomásai igazolták a helyreigazító közlemény valóságot közzétenni kívánó részében foglaltakat, ezért az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül mellőzte a valóság közlését.

A perköltség viselés tekintetében az elsőfokú bíróság tévesen döntött. Tekintettel arra, hogy számottevő különbség volt a felperes és az alperes által felszámítani kívánt perköltség összegében. Saját maga 615.000 forint + áfa összeget számított fel, míg az alperes nem számított fel perköltséget. Részletes indokolást terjesztett elő azzal kapcsolatosan, hogy az

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság nem ítélné megalapozottnak a fellebbezését az alapján, hogy igazolta a felperes által sérelmezetteket, a felperes keresetét ebben az esetben is el kell utasítani, tekintettel arra, hogy lényegtelen tévedés, illetőleg pontatlanság miatt nincs annak jelentősége, hogy néhai egyéb érdekelt 15-16 vagy esetleg 17 éves korában kezdett kapcsolatot a felperessel. A lényeg az, hogy a kapcsolat a néhai nagykorúsága előtt kezdődött és ez megzavarta a kiskorú érzelmi fejlődését.

[5] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperesi fellebbezéssel érintett részében helyben hagyni kérte az elsőfokú bíróság ítéletét és az alperes kiadóját az alperesi ellenkérelem előterjesztésével kapcsolatos másodfokú perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Hivatkozott arra, hogy az alperes fellebbezésének előterjesztéséig arra nem hivatkozott, hogy a sérelmezett tartalom bármilyen összefüggésben lényegtelen tévedést tartalmazna. Ilyen körülmények között pedig az ellenkérelmének megváltoztatása nem lehetséges. Előadta, hogy az alperesi értékeléssel szemben tanú6 tanúvallomása csak feltételezésekben állt és csak áttételesen, azaz nem közvetlenül tudott azokról a körülményekről, amelyekről beszámolt. Csak általános beszélgetéseit említette egyéb érdekelt1 vel, azt viszont nem, hogy a nevezett valaha is konkrétan beszélt volna neki erről a kapcsolatról. Hivatkozott arra is, hogy mivel tanú6 azt állította vallomásaiban, hogy 2002-ben végzett és az első egyetemi évében taglalt egyéb érdekelt1 kapcsolata ennek az évnek az elején kezdődött, vagyis egyéb érdekelt5 ottlétének művész1 egyetemi jogviszonyának és művész1 felperessel való viszonyának létezett egy időszíkon való hármass átfedése és ezeket a pletykákat, szóbeszédeteket egyéb érdekelt5 2002-es esztendőben hallhatta. tanú6 nem emlékezett pontosan arra, hogy a vele szoros kapcsolatban lévő öccse hány esztendő volt akkor, amikor a felperessel baráti viszonyba került, valószínűtlen, hogy a vele közeli kapcsolatot nem ápoló egyéb érdekelt1 és a felperes kapcsolatának hallomásokon alapuló kezdő évére pontosan emlékezett volna.

Tévesen interpretálta az alperesi fellebbezés tanú6 vallomását az érzelmi zsarolás és a Úti lakásba való bezárás tekintetében, mivel abból úgy tűnik ki, hogy mindez közvetlenül egyéb érdekelt1 től származna, aki ezt elmondta a tanúnak. A vallomások és a cikk alapjául szolgáló egyéb érdekelt2 interjúja alapján ezt az érzelmi zsarolásra, az örökbefogadásra és a lakásba való bezárásra vonatkozó tényállítást kizárólag néhai egyéb érdekelt1 nevelőanyja, egyéb érdekelt4 állította és mesélte el a lányának. Hivatkozott arra is, hogy tanú6 vallomása szerint többször is találkozott a felperessel, ugyanakkor nem zavarta a felperes állítólagos rossz híre és közeli baráti kapcsolatot ápolta vele, amíg ez egy harmadik személy és a felperes közötti természeti eredetű vita miatt be nem fejeződött. Ilyen körülmények között a tanú nem is lehetett elfogulatlan, hiszen kifejezetten rossz viszonyban szűnt meg a barátsága a felperessel.

Az alperesi fellebbezésnek néhai egyéb érdekelt1 nak a nagykorúsága előtti főiskolára kerülése és ebben az időben a felperessel való kapcsolata tekintetében utalt a saját fellebbezésében a művészeti Egyetem honlapján lévő ismertetésre, a növendékek oktatásával és felvételével kapcsolatosan. Ebből következően álláspontja szerint néhai egyéb érdekelt1 18 éves volt, amikor felvételt nyert az egyetemre.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint néhai egyéb érdekelt1 és családja között lényegében nem volt kapcsolat, a néhai és a felperes 2002-ben kezdődött, és másfél esztendeig tartott párkapcsolatának ideje alatt. Ezt támasztja alá néhai egyéb érdekelt1 mostohatestvérének, egyéb érdekelt2 nak tanúvallomása is.

Megítélése szerint ezt alátámasztotta tanú5 és tanú6 tanúvallomása is. A tanúvallomások alapján nem feltételezhető, hogy a felperes és néhai szakítása után 2-3 évvel a vele ellenséges viszonyban lévő nevelőanyjának mesélt volna a felperessel való kapcsolatáról. Életszerűtlennek minősítette, hogy egy 16 éves fiú hivatalos gondviselőit felhívja a felperes,

majd átadja a telefont egyéb érdekeltnek és a nevelőanya nem kérdez rá a telefonhívás során, hogy az miért nincsen a kollégiumban és hogyan került képbe a felperes és miért ő hívta fel. A felperes és a néhai ellenséges viszonyának mindenképpen ellentmond, hogy a felperes és egyéb érdekelt haláláig közeli baráti viszonyban álltak egymással, melyet a már csatolt messenger levelezésük is igazol.

Előadta, hogy a felperes által hivatkozott portál cikk tartalmának a felperessel való szerelmi viszonnal való összekapcsolása csak spekuláció, mert az eredeti szövegkörnyezet legkevésbé sem utal az alperes által bizonyítani kívántakra.

Vitatta az alperes azon álláspontját, hogy lényegtelen tévedés lenne az, hogy a néhai nagykorúságát megelőzően mely életévében kezdett kapcsolatot a felperessel. A felperes ezen esetekben még bűncselekményt követett volna el és a közöltek a jóhírnevét és társadalmi helyzetét károsan befolyásolják.

Kiemelte, hogy álláspontja szerint az alperesi tanúvallomások részben ellentmondásos, részben hallomásokon alapuló, és a kapcsolat kezdetének pontos időpontját tekintve egymásnak ellentmondó vallomások. Ezekkel ellentétben állnak a felperesi tanúk nyilatkozatai, akik mind személyesen ismerték néhai egyéb érdekeltet és a felperessel való kapcsolatra nézve tettek pontos nyilatkozatokat.

[6] A felperes fellebbezése részben alapos, míg az alperes fellebbezése alaptalan.

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése nem vált szükségessé, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével maradéktalanul nem értett egyet, ítéletét részben megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[8] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki annak vizsgálatából, hogy a felperes által sérelmezett közlés tényállítás, mivel a kifogásolt tartalom olyan múltbeli történet, amely objektív módon igazolható. Ennek megállapítására az elsőfokú bíróság helytállóan alkalmazta a bizonyíthatósági tesztet, melynek lényege, hogy tényállításról akkor lehet szó, ha az érintett nyilatkozat tartalmának igazolására mód lehet, míg a véleménynyilvánítások esetén bizonyítás nem is lehetséges [EJEB, Lingens kontra Ausztia (9815/82) 1986. július 8., 42. bekezdés; EJEB, Csánics kontra Magyarország, (12188/06), 2009. január 20., 38. bekezdés].

[9] Az alperes fellebbezésében foglaltak, illetőleg a felperesi fellebbezési ellenkérelemben előadottak alapján az volt megállapítható, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során olyan

határozott nyilatkozatot nem tett, mely szerint a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglalt értelmezés mellett lényegtelen tévedésnek vagy pontatlanságnak minősítette volna azt, hogy a néhai 18. életének betöltését megelőzően, mely életének betöltésekor, vagy azt követően ismerkedett meg a felperessel.

Az állásfoglalás hivatkozott része azon a logikai sorrenden alapul, miszerint a bíróságnak először abban kell állást foglalnia a nyilatkozatok és a bizonyítékok alapján, hogy a sérelmezett közlés valótlan tényállítás, és ezt követően minősítheti azt lényegtelen tévedésnek, melyre tekintettel a helyreigazítás nem szükséges. Ez a minősítési lehetőség olyan általános értékelési szempont és következtetési lehetőség, melyet a másodfokú bíróság alkalmazhat akkor is, ha arra egyébként a fellebbező nem hivatkozott korábban. A másodfokú bíróság ezért a felperesnek a Pp. 500. § (2) bekezdés g) pontjára való utalását nem ítélte relevánsnak.

[10] A másodfokú bíróság megítélése szerint az életkornak a sérelmezett közlés értelmezésénél és a bizonyítandó tények körében volt kiemelkedő jelentősége.

Az érintett cikk címe tartalmazta azt, hogy a néhai 15 éves volt, amikor a felperessel megismerkedett. Majd az írás lead-je kapcsolta össze ezt a tényállítást azzal, hogy az érintett a szeretője is lett a felperesnek.

Kétségtelen, hogy a 2002. évet megelőző időszak [37/2002. (IX. 4.) AB határozat hatályát megelőzőleg] korabeli büntetőjogi szabálya – egyszerűsítve – a 18. életévét betöltött személynek az ennél fiatalabb azonos nemű személlyel való nemi vágy felkeltésére alkalmas cselekményét kriminalizálta [a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (Btk.) 199. §, 210/A. § (2) bekezdés], ugyanakkor a 2024-ben megjelent cikk alapján a felperes az eset megítélése szempontjából az sem közömbös, hogy egy esetleg 18. életévét be nem töltött személlyel mely életszakaszában ismerkedett meg, illetőleg lett az a szeretője. Másrészről ez a sérelmezett tartalom jelölte ki azt, hogy pontosan az alperesnek mely tény, tényeket kellett igazolnia. Ebből a szempontból sem lehetett lényegtelen körülménynek minősíteni a cikk címében és bevezetőjében írt életkort.

[11] Mindebből következően a másodfokú bíróság, függetlenül a felperesi hivatkozástól nem vetette el a PK 12. számú állásfoglalás lényegtelen tévedéssel kapcsolatos értékelési lehetőségét.

[12] Az alperes cikkében azt állította, hogy a felperes egyéb érdekelttel 15 éves korában ismerkedett meg, ezért elsősorban ezt a tényt kellett igazolnia.

[13] A mindkét peres fél által hivatkozott portál1 oldalon 2024. április 7. napján megjelent írásból nem lehetett az alperes által bizonyítandó tényekre vonatkozó meggyőző megállapítást tenni. A „homlokán már 18 évesen ott lebegett a halál stigmája” megállapításból önmagában nem lehet a felperes és a néhai kapcsolatának alperes által közölt életkorra következtetni. Az írásnak a „név1 maga mellé emelte”, „cibálni kezdték a 18 éves »gyereket«”, illetve a „majd’ húsz évig csapódott mindenfelé”, mind az időpontot reálisan meghatározni képes gondolatok, de a sérelmezett közlés megismerkedést érintő határozott életkorra vonatkozó megállapítását, vagy akár a 18. életév előtti voltát nem igazolják vissza. Másrésről, ennek az írásnak a tartalma nem tesz utalást az alperesi cikkben felvázoltak tényszerűségére.

[14] Ennek a szövegnek a „18 éves »gyerek«” összetételben a „gyerek” idézőjeles megjelenítése éppen az alperes által bizonyítandó tények ellenében hat. Azt jelzi a konkrét életkor megjelenítése mellett, hogy az érintett kifejezetten nem gyerek a köznap értelemben.

[15] Az írást követő szerkesztőségi megjegyzésből következik, hogy a nekrológ szerzője a néhai közeli jóbarátja volt, aki nem helytelenítette – a megfogalmazása szerint – „Név1 el” folytatott kapcsolatot az alperes által közzétettekkel hasonló alapon.

[16] Az alperesi fellebbezésben foglalt tanú5 és tanú6 tanúvallomásának összevetése nem igazolja feltétel nélkül az alperes által hivatkozottakat. tanú5 ugyanis vallomásában nem csak azt nyilatkozta, amit az alperes kiemelt („akkor jöttek össze, amikor ő Egyetemre került”), hanem azt is, hogy a felperes és egyéb érdekelt1 az egyetem első három félévében voltak együtt. Ez azt jelenti, hogy a kapcsolat egyéb érdekelt1 egyetemi éveinek elején volt. tanú6 pedig a saját szemszögéből nyilatkozta azt, hogy amikor ő került az egyetemre 18 évesen, akkor már lehetett hallani, hogy a felperes és egyéb érdekelt1 között van valami.

A két vallomás egymást erősítő jellegét kizárja az, hogy mindkét tanú az egyetemi évek elejére teszi a kapcsolatot, de a két személy eltérő egyetemkezdeése nem lehet azonos időpont, a köztük levő életkori különbség miatt. E téren nem ad eligazítást egyéb érdekelt5 tanú magyarázata az egyetemi képzés sajátossága tekintetében, figyelemmel arra, hogy a felsőoktatási intézményben való képzést – általános jelleggel – 18 éves kor után lehetséges megkezdeni.

[17] tanú3 és tanú4 tanúk tudtak nyilatkozni a felperes néhait megelőző partnereiről, akiket ismertek, úgy, hogy 2000-ben ismerkedtek meg a felperessel. Ezen túlmenően tanú1 pedig negatívan tudott nyilatkozni egyéb érdekelt1 val való ismeretségéről úgy, hogy a 2001-ben való Magyarországról való elköltözése előtt rá nem emlékszik, holott eddig ismerte a felperes párkapcsolatait.

Ezek a vallomások a megismerkedés és kapcsolat keletkezésének idejével kapcsolatban cáfolatot jelentek az alperes által előadottakkal és az általa kezdeményezett tanuk vallomásaiban foglaltakkal szemben.

[18] tanú7 vallomásának értékelését bizonytalanná tette, hogy az általa említett felperesi telefonhívást 2000. évre tette, de elmondása szerint egyéb érdekelt1 csak 2002 és 2004 között kezdett a felperessel folytatott kapcsolatáról beszélni.

Arról is nyilatkozott, hogy az iskolának kötelessége lett volna tájékoztatni arról, hogy egyéb érdekelt1 veszélyben volt, mert állítólag ez nyílt titok volt; de szülői értekezletek alkalmával sem figyelmeztették. A nevelőanya olyan körülmények között várta el az iskola figyelemfelhívását, amikor előadása szerint már közvetlen tapasztalatot szerezhetett a felperes és egyéb érdekelt1 ismeretségéről.

tanú6 említette azt, hogy néhai egyéb érdekelt9 beszélt a felperessel, hogy hagyja békén az iskola diákjait. A portál1-n megjelent írás utalt arra, hogy a tantestület nem nézte jó szemmel a kapcsolatot; ebből az írásból a helytelenítésre az egyetemi évek időszakára lehetett következtetni. tanú5 felperesi tanú is említette, hogy a mesterek nem örültek a kapcsolatnak, de ő a megismerkedést a néhai 18 évének betöltésére tette.

Ha a tantestület eljut odáig, hogy a felperest kérdőre vonja, valószínűtlen, hogy az érintett szülőket egyáltalán nem keresi meg, ha ez a néhai kiskorúsága idején történik, az egyetemi évei előtt.

[19] egyéb érdekelt2 tanúvallomását az elsőfokú bíróság okkal kezelte fenntartásokkal.

A tanú ismereteire nem lehetett megfelelően alapozni, olyan körülmények között, hogy úgy nyilatkozott, miszerint: egyéb érdekelt1 elzárkózott, és semmilyen információt nem osztott meg velük; ellenséggként kerülte őket; 28-30 éves koráig rendeződtek a dolgok; 28 éves koruk körül volt egy eltávolodás, halálakor vették fel a kapcsolatot. Ezek a nyilatkozatok a korabeli események konkrét időpontokhoz, időszakokhoz kapcsolásának igazolását kétségesé tették.

Ezen túlmenően a tanú vallomásából következtethető volt, hogy maga kereste meg a sérelmezett írás szerzőjét, majd segítette a munkáját. A cikkből elérhető videón látottak alapján megállapítható, hogy a tanú nem csak kívülálló riportalany, hanem részese is az eseményeknek, amikor hárman együtt tudakozódnak a bemutatott ház egyik lakójától. A videóban szereplő harmadik személy pedig a egyéb érdekelt5al interjút készítő személy, és ezt a riportot egyéb érdekelt2 nyilvánvalóan ismerte.

[20] Mindezen alperesi kifogások értékelését követően nem tudott a másodfokú bíróság arra következtetni, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelési tevékenysége tévesnek

bizonyult abban a tekintetben, hogy az alperes nem tudta bizonyítani a perben sérelmezett állítások valóságát és ezért helyreigazítás közzétételére köteles.

[21] Megállapítható volt az is, hogy az alperes az életkor konkrét cikkbeli közlését kifejezetten tanú6 korábbi nyilatkozatában foglaltak alapján közölte, a jelentős súlyú megállapítást egyéb ténybeli adatokkal, eseményekkel nem igyekezett az írásban igazolni. A 15. életév cikkbeli meghatározása alkalmazkodott tanú6 és egyéb érdekelt1 közötti korkülönbséghez. A cikkben is hivatkozott és a beágyazott videóban bemutatott levél ténye megfelelő támogató erővel nem bírt, mert idézett gondolatai a központi tényállítást nem igazolták. Másrészt a levélre, mint bizonyítékra az alperes a perben nem hivatkozott.

Az alperes bizonyítása eredménytelen maradt abban, hogy a felperes a néhai egyéb érdekelt1 val 15 éves korában ismerkedett meg és lettek szeretők.

[22] A felperes a helyreigazítás valóságot rögzítő szövegeként olyan konkrétságú információkat kívánt szerepeltetni, melyeket az elsőfokú bíróság alappal minősített igazolatlanoknak. A tanúk mindegyike csak áttételes információval rendelkezett arról, hogy mikor, hol és milyen alkalommal ismerkedett meg a felperes és a néhai. Az esemény apropójával kapcsolatban többen nem is rendelkeztek tudomással, illetve bizonytalanok voltak abban.

Ebből a másodfokú bíróság arra következtetett, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem korlátaira tekintettel a PK 15. számú állásfoglalás figyelembevételével helyesen határozta meg a helyreigazítás szövegét és szorítkozott csak a valótlan tényközlések helyreigazítására, a valóság közlésének mellőzésével.

[23] Ilyen összefüggésben – a kereset és ellenkérelem korlátai között – nem lehetett megközelítő bizonyossággal olyan életkort megállapítani a megismerkedés és szerelmi kapcsolat kialakulásával kapcsolatosan, mely az alperesi nézőpontból lényegtelen tévedésnek minősült volna és a kereset elutasítását eredményezhette.

[24] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel támadott határozatát a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

[25] Nem osztotta a másodfokú bíróság a döntés perköltséggel kapcsolatos részét, figyelemmel a határozatban hivatkozott és alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdésében foglalt szabály rendelkezésére. A szabályozás kettős feltétele (nincs jelentős különbség a

pervesztesség-pernyertesség aránya és felek perköltségei között) a jelen esetben nem érvényesült, mivel a felperes számított fel perköltséget [Pp. 81. § (1), (2) bekezdései], az alperes azonban nem.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a felperes javára megítélt – tanúdíjakból álló – perköltséget nem érintve, további 307.500 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperesi internetes lapot kiadó társaságot a Pp. 82. § (1) bekezdés, 83. § (1) bekezdés és a 499. § (1) bekezdése alapján. A felperes által felszámított ügyvédi munkadíjat a fele részben való pernyertesség aránya alapján, ugyanilyen arányban számította.

[26] Ebben a részében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

[27] A fenti elvet és szabályokat alkalmazva járt el a másodfokú bíróság a másodfokú perköltség számítása és megfizetésére kötelezés esetében is, és az alperesi internetes lapot kiadó társaságot kötelezte 245.000 forint megfizetésére.

[28] Az illetékfizetési kötelezettségéről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése alapján határozott, mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése, (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperesre eső illetéket a kiadó társaság illetékmentessége miatt az állam viseli az Itv. 5. § (1) f) pontja és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.

[29] Tájékoztatja a felperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2025. szeptember 23.

Dr. Kisbán Tamás s.k.

a tanács elnöke – előadó bíró

Az aláírásában akadályozott Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.

dr. Hercsik Zita bíró helyett bíró

dr. Kisbán Tamás s.k.

a tanács elnöke